

Какво? да ли помнишъ ти и твой сърце огнано,
 Което та е родомът Арило.
 И младежъ мож със инейкъ-тъ цълъвъкъ?
 Въ тъкъ дни на погледъкъ и със погледъ четохъ,
 И мысъль-та ми бъз мысли-тъ и съзгледъ;
 Тогасъ ти, О сърдце, недремаше
 Сега пакъ синко зъбрави и заспи.

СПОМЕНЪ.

На западъ слънцето трепти, юда гори,
 И въ огнени вълни маждъкъ;
 Емъсленъ мъсачъ-тъ заняча предъзъ гори
 Отъбин-тъ си какъ юъръз лъкъ.
 Заспало все, и пъсти рѣчни врагове;
 Еднакъ е тъкъ като чурги-жъкъ води-тъкъ,
 И вътъръ-тъ като люлѣй гори-тъкъ
 И шапни съ листове.
 Самъ тъка по разбърканы-тъкъ камъни
 на тъкъ огромни-тъкъ направъж
 Пълзи-хъ, и мърка ми съ междъ тъмнини
 Слѣда отъ минжла-та слава;
 Съсъпани стъкни, обрасли трапища,
 Палаги сръгени съ земи-ж-тъкъ юрабнени,
 Търдини мъховити, църкви запъстени,
 Съ здъръги гробища.
 Въвредътишина, мълчанье мрътко въ тъкъ мъста
 Еднакъ едно въспоминанье
 Живѣй, и ма вължкаса въ сладостнѣ мечтѣ
 За да пригледнакъ съсъ мълчанье.
 Тамъ, тамъ, къде-то е обрасло съ върбанакъ,
 Гдѣкъ вътъръ-тъ люлѣй пъсталж-тъ коприкъ